

PETALE DE LUMINĂ

Nr. 17

Julia Musat, a V-a B

Ana Sandu, a V-a A

Julia Musat, a V-a B

Revista Scolii Gimnaziale Nr. 29
"Sfanta Ana" Galati

SUMAR

În zbor pe aripi de primăvară

Fiicele primăverii.....	1
Surâs de primăvară.....	2
Primăvara din sufletul meu	3
Primăvara, armonie de sunet, lumină și culoare	4
Amintirea unei flori	5
Călătorie prin vârsta copilăriei	6
Anotimpul sufletului meu	7
Renașterea	8
Glasul mării	9

Cartea, fereastră spre lumină

Călătorind	10
Cartea, ascunzătoarea mea	11
Lumina tămăduitoare	12

Pentru tine, mamă!

Un gând pentru mama	14
Iubită mamă	15
Lumina bunicii!	16
Un singur moment ... și totul se schimbă	17

În spiritul sărbătorilor religioase

Mama, chip de icoană	18
Crezul meu	19
Împreună pe drumul spre betleem	20

English Is Fun

Easter in our souls	24
Tea	25
The Spiderweb	26
Spring - summer 2010 fasion	27

Galați, orașul meu 28

Să ne amuzăm un pic!

Probleme de logică	31
Sărbătoarea spiritului	32
Hai ghicește	33
De pe la școală	34

FIICELE PRIMĂVERII

*Cât pe-aci să uite iară,
Martie, mai somnoroasă,
Apăru și ea spre seară,
Dar la fel - cam friguroasă.*

*- Mă scuzați, era să uit!
Mi-am adus aminte-aseară,
Invitată-s mai de mult
S-aduc mărtișorul iară!*

*Nelăsându-se rugată,
Vine-Aprilie în zori.
- Rochia-i e udă toată
Și în păr, câteva flori.*

*- A plouat zile la rând,
Rochia mi-e udă toată,
Am venit tot alergând,
Că-s... a patra invitată!*

*Asteptând s-a plictisit..
- Nu veni acum, mai stai!
I s-a spus, dar a venit,
Încântată, luna Mai.*

*-Am fost cam nerăbdătoare,
Mi s-a spus: "Mai stai, mai stai!"
Cum, când este-atâta soare,
Veselie și alai !?*

Simina Corodescu, clasa a V-a B

Surâs de primăvară

“Fericirea? Culoarea ei trebuie să fie verdele primăverii, imposibil de descris. Această culoare se repetă în fiecare frunză nouă. Puterea regenerativă a naturii explodează în fiecare fir de iarbă, în fiecare tulpină, în fiecare ramură. Lucrând în mijlocul naturii simt verdele fuzionând cu trupul meu. Plin de energie, razele soarelui printre frunze mă fac să fiu fericit.”

Am închis ochii și am inspirat adânc.

Aerul proaspăt al primăverii mi-a inundat simțurile. O lumină orbitoare mi-a invadat privirea și mii de raze stălucitoare au început să danseze în palmele mele. Am strivit ușor acele mici sclipiri de viață și am deschis larg brațele în prima îmbrățișare cu primăvara. Caldă și duioasă, ea mi-a zâmbit senin, iar eu am răsplătit-o cu un sărut de prospețime, risipit pe aripile primei zile de primăvară... Mărțișor...

A venit primavara cu șoaptele ei picurate din soare până sub fereastra noastră. Ochii săi, umezi încă, trimit șoapte suave și petale gingașe de trandafiri sub forma unor picuri cristalini care, alunecând ușor din aura copacilor, se sparg acum în mii de speranțe și vise. Sub pașii greoi zăpada răpește primele raze de soare și le transformă în amintirea unui înger de basm. Aș vrea ca această poveste să nu se sfârșească niciodată, aș vrea ca timpul să se oprească, să admire și el strălucirea și splendoarea primăverii pentru ca eu să mai pot zăbovi puțin în lumea de vis a copilăriei, să pot ramâne veșnic gimnazist alături de tot ce am mai scump pe lume.

Dacă aș putea să păstrez ceva din toți acești ani, un singur lucru, probabil aș alege acea persoană de la care am învățat să trăiesc, să iubesc și să prețuiesc fiecare clipă a vieții. Probabil cea mai mare mâhnire a mea este că va trebui să plec departe de ea și să păstrez ca unică amintire acești câțiva ani de poveste. Am senzația că mă părăsește, mă abandonează lasându-mă pradă unui nou început ale cărui taine mă tem că nu le voi putea dezlega singură.

Mă simt goală și rece, trădată... de copilărie, de anii aceștia minunați care mi-au promis cândva că nu se vor termina. Vreau ca vântul răcoros de martie să poarte pe aripile sale gândurile mele cele mai calde și senine, iar primavara din sufletul meu să înflorească într-un surâs, măcar pentru o clipă!

Ghiociei au înflorit cu un nou început, cu speranța zilei de mâine și cu parfum de... încredere, încredere că totul va fi bine și că amintirea a ceea ce a fost va renaște în fiecare an odată cu prima adiere de martie, cu primele raze de soare împletite de inima mea pentru eternitate... Primăvară...

Mihaela Râpă, clasa a VIII-a D

Primăvara din sufletul meu

Deseori îmi doresc să mai fiu copil fără griji, fără responsabilități, dar nu se mai poate... Farmecul inegalabil al copilăriei, fiorul și misterul specific numai acestei perioade, le regălesc însă în fiecare primăvară. Poate pentru că m-am născut la începutul lunii martie.

Sunt fermecată de frumusețea acestui anotimp, de soarele care răsare, de cerul umplut de culoarea răsăritului, de albastrul și cristalinul lacului, de salcia de la mal ce renaște și întinerește.

Iubesc pădurea tânără ce îmbracă umerii dealurilor cu comoara de smarald, cântecul vesel al păsărilor și voioșia animalelor.

Ce este mai minunat decât primul ghiocel? Firav, dar puternic vestitor al primăverii pentru că iarna a trecut, el a luat albul murdar al zăpezilor târzii și a lăsat loc culorilor din curcubeu.

Primăvara îmi redă fiorul dulce al copilăriei, iar verdele diafan al mugurilor mă face să zburd de fericire, ca pe vremea când eram copil.

Îmi plac florile de primăvară, iar culorile lor pastelate îmi dau curaj și încredere. Nimic nu-i mai frumos decât un buchet de lalele roșii!

Îmi place voioșia și forfota oamenilor de pe stradă, care cumpără flori, măștișoare, felicitări și cadouri pentru cei dragi. Zâmbetul și bucuria de a dăruii îmi încarcă inima de bucurie și revin la viață odată cu natura!

Aștept cu emoție ziua mamei, când pot să-i spun cât de mult o iubesc...

Iubesc primăvara pentru că am impresia că-mi seamănă. Timidă la început, dar puternică pe măsură ce firul ierbii iese din pământ.

Cu vânt în plete, cu flori la urechi și cu iarba la picioare trece curată, veselă și curajoasă printr-o nouă încercare a timpului...

Desen: Ana Maria Fotache, Clasa a VI-a D

Teodora Benescu, clasa a VI-a B

In zbor, pe aripi de primăvară

Primăvara, *armonie de sunet, lumină și culoare*

Desen: *Claudia Sfîngă, clasa aV-a C*

Primavara, fiica cea mai tânără a bătrânului an, cea aducătoare de bucurie și voie bună a sosit și la noi cu alaiul ei de flori, lumină și culoare. Totul e învăluit în mantia de lumină a soarelui, care mângâie blând pământul și toate vietăile. Bolta albastră se oglindește în apele limpezi ale râurilor. Zilele sunt mai blânde și mai lungi, iar nopțile mai scurte.

Primavara a așternut peste tot un covor multicolor. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar livezile se pregătesc să dea în floare. În păduri, mușchiul copacilor e moale ca o pernă de puf, iar brazii care abia si-au lepădat mantia de nea privesc mândri către soare. În desișuri a albit floarea ghiocelului și un parfum ușor de toporași se răspândește la adierea vântului din amurg.

Primavara a trezit lunca la viață. Fluturii zburdă, albinele harnice își încep dulcele zumzet prin flori. Gândaceii și cărăbușii dorm la soare, dezghetându-și aripioarele și piciorușele. Păsările călătoare par niște vâslași pe marea cerului albastru. Rândunica cea veselă, turturica, sturzul ciripesc în deschiderea marelui concert al primăverii.

Și oamenii se bucură de această renaștere a naturii. Ogoarele răsună de duduitul tratoarelor și zumzetul hărniciei. În livezi oamenii curăță pomii, iar în grădini sapă pământul să pună răsaduri.

Cu mantia plină de lumină, primăvara împarte din pocalul ei tinerețe, voieșie și culoare. Să ne bucurăm toți de acest minunat marțișor primit în dar de la blânda primăvară.

Peste tot ceva se-ntâmplă:
Codri, dealuri se frământă.
Totu-n jur înmugurește,
Firul ierbii frumos crește.

Zumzăit de albinuțe,
Sforăit de brotăcei,
Clipocit de furnicuțe,
Zarva mare-i printre ei.

Ciocârlia ne încântă,
Cucul numele și-l strigă,
Rândunica a sosit,
Sturzul zboară, tot grăbit.

Ce se-ntâmplă? Ce e oare?
Zarva asta așa mare?
Ce să fie? Nu-i nimic!
Primavara a venit
Și natura s-a trezit!

Amintirea unei flori

Am deschis ochii. Pentru prima dată în viață am privit mândrul astru cu plete de aur zâmbindu-mi radios și trimițându-mi dulci sărutări. Am scos căpșorul meu din întunericul primitor ca o mamă.

M-am uitat în jurul meu și am zărit o floare cu petale lunguiețe ce păreau petice de zăpadă. Mi-a zâmbit curioasă. Un gând mi-a trecut rapid prin minte și imediat am strigat:

- Mam!

Iar floarea a scuturat tristă din cap și, de parcă i-ar fi fost milă de mine, mi-a zis îndurerată:

- O, puiule, nu eu sunt mama ta, dar cândva am cunoscut-o. S-a ofilit o zi mai târziu după ce și-a lăsat semințele. Nu ai frați, nici surori aici, în grădină. Vai, sărăcuța de tine, ești orfană! A zis ea și părea că plânge. Numele meu este Albă-ca-Neaua. Tu te vei numi...Rosa!

Am zâmbit în semn de mulțumire, nemaifiind capabilă nici măcar să șoptesc un „mulțumesc” la auzul cuvântului orfană. Îmi mai auzisem. Pe când eram încă în pământ acesta mi-l tot șoptea. Îmi plăcea numele...Rosa... și am mai privit o dată soarele ce căpătase de data aceasta o superbă nuanță de oranj-trandafirii. Era deja apusul. Am oftat și am închis ochii. Viața mea abia începuse. Zilele treceau una după alta, iar eu mă răsfațam în fiecare din ele sub razele soarelui. Albă-ca-Neaua îmi era o adevărată mamă.

Într-o dimineață în care soarele se ivea timid printre restul florilor, iar roua strălucea ca argintul pe tulpinele și frunzele lor, Albă-ca-Neaua a deschis ochii ei albaștrii senini și a zis:

- Dragă Rosa, cât ai crescut și cât de frumoasă te-ai făcut. Se vede că grădinarul are mai multă grijă de cele ca tine.

Am fost cu adevărat curioasă să aflu cum arăt, așa că m-am uitat în stropitoarea grădinarului și nu puteam să cred că aceea eram eu. Aveam tulpina subțire, dar puternică. Frunzele erau de un verde crud, atât de proaspete. Petalele mele erau mari, rozalii și catifelate. Erau atât de gingașe și firave încât ai fi zis că la cea mai delicată atingere ele s-ar destrăma imediat și ar pluti în vânt, împrăștiindu-se în toate cele patru zări. De atunci am început să privesc florile din jurul meu cu alți ochi. Mă consideram cea mai frumoasă și gingașă dintre flori. Grădinarul însuși nu mai era decât o unealtă care mă înfrumuseța. Soarele nu mai exista decât ca să mă mângâie cu razele sale. Asta era ceea ce credeam.

- Rosa, Rosa...Pe lumea asta există multe alte flori mai frumoase decât tine...

- Nu este posibil! Eu sunt trandafirul. Nimeni, dar nimeni nu mă întrece în frumusețe!

- Oh, cât de naivă poți fi! Și scutură Albă-ca-Neaua capul. Rosa, vei învăța curând că florile nu trăiesc pentru o eternitate. Ele cresc, înfloresc, dar apoi se ofilesc și mor. Uită-te la mine! Și eu credeam aceleași lucruri la vârsta ta, dar am ajuns să regret. Am îmbătrânit, Rosa! Te implor, dă-mi din apa ta. Mă...mă ofilesc.

- Îmi pare rău, dar mă voi ofili și eu dacă îți dau din apa mea. La revedere!

Dar curând spusele ei s-au adevărit. Toamna a venit, iar petalele și frunzele mele au pălit și s-au uscat zi după zi. Vântul nu mai era o adiere răcoroasă, ci sufla cu putere. Soarele nu mă mai încălzea la fel de mult și la fel de tare ca în zilele de vară. Crizantemele erau în floare.

- Crizantemelor, dați-mi din apa voastră! Mă veștejes!

- Dar ce lucru sau vorbă ne-ai spus sau ne-ai făcut tu să ne mângâi în vreun chip? Doar ne-ai batjocorit și te-ai mândrit. Acum e toamnă, e vremea noastră!

Atunci am înțeles ce a încercat Albă-ca-Neaua să-mi zică. A venit toamna, iar în curând ar fi fost iarnă. Nu aș mai fi rezistat în fața frigului și a zăpezii. Când am văzut că pâna și ultima din petalele mele mult iubite s-a dus am decis că nu mai aveam cum să lupt și n-am mai ținut piept vântului. Cu ultima putere mi-am lăsat semințele și m-am așezat cu tulpina pe pământ. Viața mea a mai durat doar o zi după aceea. Grădinarul a venit și m-a smuls cu totul din pământ.

Dar în fiecare o renaște măcar o floare la fel ca mine din acele multe semințe pe care le lasă fiecare dintre ele. Aceasta a fost o părticică din viața mea de trandafir.

Desen: Alexandra Dumitriu, Clasa a VI-a A

Teodora Patriche, clasa a V-a A

Călătorie prin vârsta copilăriei

Dimineață de primăvară. Raze bălaie se cern lin prin fereastra odăii mele. Deschid cu sfială geamul ce se tânguie trist și pătrund încet în primăvară.

Roua se prelinge pe la streșinile căsuțelor zgribulite. Cele câteva zile de îngemănare nostalgică a iernii și primăverii trecuseră. Natura părea că a întiparit acolo o dulce și primăvăratică sărutare pe sânul întinderilor ondulate și dulci. Mă aștepta o lume primitoare și însorită, plină de veselia copilăriei. Pământul peticit mă chema să-l ating pentru ca, în schimb, să-mi sărute tălpile. Razele se desprindeau din nimbul lor sfânt și se pierdeau în baldachinul ceresc.

Și în jocul lor vedeam un tărâm îndepărtat, al fericirii depline, amintiri inerte ce mă cutremurau în adânc. Vedeam copilăria, o copilărie îndepărtată, pierdută prin nisipurile timpului. Înaintea ochilor mei umezi se ridicau fantasme albe, ce se împleteau ca prin ceață pe iluzii deșarte, amintiri efemere și vise dulci ce nu le mai aveam.

Mă simțeam neajutorată în fața trecerii ireversibile a timpului ce mă încolțea. Erau amintiri ce îmi dădeau aripi și apoi mi le frângeau. Erau dorințe nestăvilite și gânduri de un nesfârșit amor.

Mă uitam în soare, așa cum obișnuiam cândva să fac. Mă întorceam aieva în trecut, ... dar timpul nu mă lăsa. Îmi străpungea fiecă speranță.

Înăuntru îmi răsunau ecouri nedeslușite, din vremuri îndepărtate. O lume veche mă chema și întindeam aiurea mâna să ating copilăria.

Silvia Andreea Taftă, clasa a VI-a D

Anotimpul sufletului meu

Ah! În sfârșit vine primăvara! Până acum nu știam care este anotimpul meu preferat, însă anul acesta m-am hotărât: sezonul renașterii și al iubirii, sezonul culorilor. Și nu, nu este din cauza faptului că în aprilie este ziua mea, ci din alte motive.

Gândiți-vă puțin: vă plimbați pe stradă, într-o jachetă subțire, fără mănuși, fes sau fular și simțiți acel inconfundabil miros al florilor ce răsar pe marginea aleii, al copacilor verzi... Nu vă bucurați când un cer limpede, albastru vă salută și vă prezintă pocalul de aur din care se revarsă lumina ce ne dezgheață în fiecare zi sufletul?

Un fior plăcut îmi trece prin tot corpul atunci când aud râsetele vesele și pline de speranțe ale copiilor inocenți! Îmi doresc să-mi petrec toată viața într-o primăvară continuă, într-o fantezie, într-un vis din care nu vreau să mă trezesc. Și totuși o fac, de „dragul” școlii, de „dragul” adevăratelor probleme ale vieții.

Aceasta este lumea în care mă pierd în fiecare an, lumea în care mă simt cea mai fericită, lumea în care sunt cu adevărat EU!

Teodora Ursoiu, Clasa a VI-a D

Gânduri... primăvăratice

Două fetițe stau pe iarba umedă. Din spate, par surori. Din față, prietene bune, având aceleași vise efemere purtate pe aripa frântă a vântului ce își cântă amarul cu glas duios. Țin în mâini zambile și privesc pierdute albastru și nemărginita câmpie a cerului. Amândouă sunt de aceeași părere: primăvara se naște din zâmbete de copil, din dragostea nemărginită a unei mame, din cea mai frumoasă floare din grădina Domnului: COPILĂRIA. Amândouă cred că ea însăși este un cântec. Un cântec ce se mai aude vag la începutul verii și piere toamna: se naște odată cu natura, moare odată cu natura... Se scurge printre ramurile copacilor muți, ca frunzele poleite discret cu aur.

Însă reînvie an de an, mai spectaculoasă, mai frumoasă, căci natura nu are o frumusețe trecătoare, ci doar haine pe care le îmbracă și cu ajutorul cărora se schimbă în totalitate.

Alina Cristea, clasa a V-a B

Parfumul ultimei primăveri petrecute pe treptele gimnaziului trezește în noi amintiri de mult uitate. Anii au trecut repede și s-au risipit prin caiete de amintiri. Buzele uscate și parcă prea triste ale colegilor stau să soarbă toți anii de școală și să îi înghesuie într-o lacrimă. Ochii fiecăruia dintre noi privesc mereu în zare și sunt nostalgici. Oare cum vor fi primăverile după despărțirea noastră?

Andreea Carp, clasa a VIII-a D

În zbor, pe aripi de primăvară

Renășterea

L Martie. Roșul și albul țâșnesc din pieptul tuturor, aducând o mare de iubire, bucurie, căldură a sufletului. A venit primăvara...

Îmi petrec ultimele luni alături de dragii mei colegi, cei ce mi-au fost aproape opt ani de zile, în una dintre cele mai importante etape ale existenței mele. Am crescut împreună, ne-am avut ca frații – dar chiar și frații se mai ceartă uneori. Nu regret nimic, ci le mulțumesc tuturor că sunt ceea ce sunt.

E o primăvară frumoasă și, totuși, atât de tristă... E greu să te gândești că acest nou început de an înseamnă sfârșitul unei lungi și frumoase prietenii... dar, la fel, sfârșitul școlii nu înseamnă decât un nou început, noi colegi, noi prieteni, noi profesori... la liceu. Mă cuprinde teama de fiecare dată când mă gândesc la ce va urma și îmi dau seama cât de mult mi se va

schimba viața. Mi-e teamă de schimbări.

Nu vreau, îndrăznesc să spun că nu vreau la liceu! Vreau să rămân veșnic acel copil naiv, vesel, pentru care lumea nu e decât un loc de joacă și totul e bine, toate au un “și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”... Dar nu sunt destul de puternică să mă pot opune, așa merg lucrurile de mulți ani, iar lumea nu se va opri în loc pentru durerea mea. Doar faptul că nu sunt singura care se simte așa mă mai alină.

În această ultimă primăvară de gimnazist aș vrea să fiu mai bună, mai înțelegătoare, mai iertătoare. Aș vrea să mă bucur de ultimele clipe petrecute împreună cu colegii și cu dascălii mei, să trăiesc fiecare moment și să-l țin minte o viață. Aș vrea să rămână toți în inima mea, iar amintirea lor să renască mereu și mereu, precum natura primăvara.

Alexandra Constantinescu, clasa a VIII-a D

Glasul mării

Amurg de august. Soarele scapătă spre asfințit. Crestele stâncilor par aprinse. Încet, se desfac și-aștern pe văi perdele de umbră. Marea e neliniștită. Razele soarelui bat pieziș, împrăștiind solzi de aur pe ncrețiturile apei. Bolta arde în amarul ei. Vaporul alunecă lin pe creștetul valurilor ce se izbesc de stânci, lăsând în urmă o cărare de spumă verzuie. În zare, țărnul își ondulează coama pe poalele rubinii ale cerului.

Desen: Oana Anuțoiu, clasa a VIII-a C

Vasul „Speranța” spintecă netezișul apei, aurit de cele din urmă raze. Obosit, soarele asfințește. Întunericul se strecoară tainic. E-o noapte caldă și adâncă. În infinitul albastru se aprind licăriri zănatice. Ici și colo pe luciul apei tremură stropi de lumină. Luna-și picură argintul peste lume și văpaia sa se sfarmă de muchiiile valurilor.

Brusc, vântul începe să sufle cu putere, străpungând liniștea nopții. Marea e tot mai agitată. Vine furtuna. Apa se zbugiumă agitată, izbind totul în cale. „Speranța” este purtată cu repeziciune spre necunoscut. Vântul continuă să bată fără milă, iar marea freamată neîncetat. Deodata, se aude o trosnitură și primul catarg se cufundă în abis. Marinarii sunt pierduți. Valurile urlă neobosite.

- Vântule, nu! Cruță-i! se aude un glas rugător.

Acesta șuieră mai tare, agitând apa.

- Ai milă și lasă-i în viață! Pe mine mă vrei, de fapt!

- Frumoaso, eu sunt stăpân peste văzduh, eu plăsmuiesc fiecă mișcare și eu îți controlez fiecă murmur! Lasă-te-n voia mea, pentru că atunci când eu voi pieri, vei avea timp să trăiești alături de această lume inertă. Ai înainte eternitatea cufundată în neclintire. Lasă-te-n voia mea!

Vântul mai suflă preț de o clipă, cu o groază sinistră, de înfioară lumea până în adâncurile ei și apoi se potolește. Marea amuțește, înghițindu-și vorbele printre cele din urmă suspine.

.....
Se luminează de ziuă. Ultimele adieri încetează, iar vântul se liniștește, murmurând tainic: Mă voi întoarce pentru tine...

Silvia Andreea Taftă, clasa a VI-a D

Călătorind...

Alerg prin frunzișul des al pădurii; îndepărtez cu ușurință crengile încărcate și înaintez spre o locație nesigură. Faptul că nu urmam o cărare ce m-ar fi putut duce undeva, că vântul încerca să mă împingă, parcă obligându-mă să mă întorc, nu îmi putea depăși voința puternică; înaintam. Săream cu ușurință peste copacii căzuți, ce nu demult se

înălțau până la granița dintre cer și pământ. Soarele își cobora mantia aurită cu fiecare pas pe care îl făceam; cu fiecare gând ce mă ducea tot mai aproape de fantezie.

Atenția mi-a fost atrasă de lumina ce pătrundea cu ușurință printre câteva crengi de brad. M-am oprit pentru prima dată în această călătorie. Am întins mâna pentru a o atinge, pentru a atinge lumina; înaintam. Ochii mei au fost învăluiți de multe nuanțe roșiatice. Am clipit de câteva ori, încercând să fac imaginea mai clară pentru a o putea percepe. M-am oprit. Bolta dumnezeiască nu era departe de mine. O puteam vedea, simți; totul era precum un vis ce îmi dădea aripile necesare pentru a putea zbura spre propria fantezie. Acest mic colț al cerului a luat foc, culorile puternic contrastante de roșu făcând ravagii serioase pe cerul albastru. Săgețile ce sfâșiau văzduhul mă făceau să tresar, însă nu de frică, ci din cauza frumuseții și splendorii în care își desfășurau jocul. Un impuls nebunesc mă îndemna să mă întind spre el și să îl ating, să pot admira perfecțiunea amurgului. Aspiram spre imposibil, însă conștiința și fantezia nu mă lăsau să renunț; simțeam legătura puternică ce mă atrăgea spre această flacără. Când venea vorba de amurg totul era înglobat în perfecțiune; Dumnezeu l-a clădit. Îl priveam... în ochii mei se putea oglindi frumusețea amurgului. Diferitele nuanțe de roșu se contopeau într-un mod armonios cu irișii mei negri formând o coroana florală deosebită, nemaivăzută până acum.

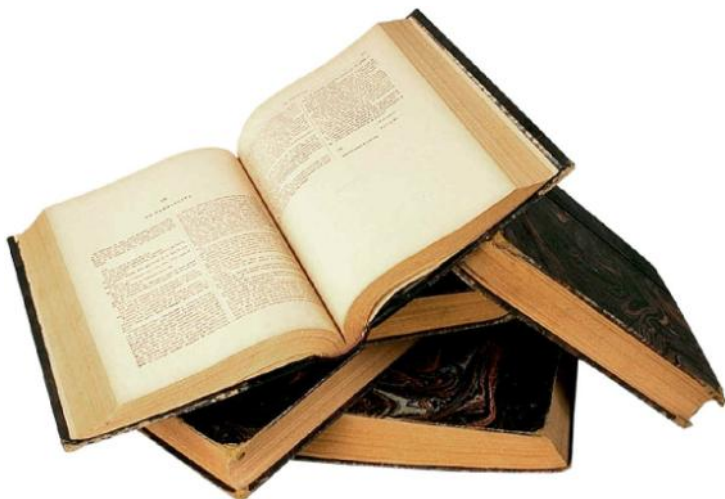
M-am oprit. Observam cu tristețe cum o rază mică începuse a devini negricioasă; deși era aproape neobservabilă... O clipă m-am gândit că ar putea aduce o furtună. Nu mă înșelasem. Acea mică rază le-a molipsit și pe celalate cu boala ei. Priveam cum totul se îndreaptă spre necunoscut, către un abis negru. Cât de adâncă poate fi tăcerea infinită peste care am dat... și care mă va călăuzi de acum înainte.

CAMELIA MOCANU, clasa a VI-a B

Cartea ascunzătoarea mea

Cartea... ea este creată pentru a-ți lumina ziua și inima, pentru a evada din rutina cotidiană și pentru a visa cu ochii deschiși. Dacă această minune nu ar exista, viața noastră ar fi anostă, oamenii ar fi niște roboți ce lucrează ceea ce este necesar și... atât. Unde ar mai fi iubirea? Unde ar mai fi visarea? Unde ar mai fi fericirea?

Ar trebui ca noi, copiii, să prețuim mai mult cartea. Ar trebui ca în fiecare zi

să ne pierdem în lumea personajelor noastre preferate, să trăim cu ele iubirea, fericirea, disperarea și chiar tristețea. Aceasta este lumea în care aș dori să trăiesc. În schimbul regretelor aduse de nenumăratele probleme și greșeli, aș prefera universul imaginației, universul în care totul se termină cu bine, universul în care ai curajul să visezi. Iar atunci când lumea pământească m-ar dezamăgi, m-aș ascunde în lumea

mea imaginară, care mereu mă alină.

Însă de fiecare dată trebuie să mă întorc și să mă înfrunt cu adevărata lume, cu adevărata viață. Mereu cartea va fi al doilea cămin al meu, în care voi încerca să pășesc din ce în ce mai des.

Teodora Ursoiu, clasa a VI-a D

Lumina tămăduitoare

(un exercițiu de imaginație)

„Am visat acum vreo două luni că eram închis pur și simplu într-un borcan, dar într-unul tăiat parcă în cristal de stâncă. Mă învârteam de colo-colo prin borcanul care, din când în când, scăpăra curcubeie și priveam cu mare mulțumire prin pereții săi lumea fluidă, pâlpâitoare din jur. (...) Când am privit din nou, am observat că în peretele borcanului, care scânteia nebunește, apăruseră contururile subțiri ale unei uși.” (Mircea Cărtărescu – „Mendebilul”)

Era cu siguranță o porțiță de scăpare din acel borcan straniu ce mă ținea captivă. Fără să stau pe gânduri, am atins suprafața netedă și am împins ușa. Aceasta nu s-a clintit. Am mai încercat o dată, forțându-mă și împingând cu toată puterea.

Ușița de sticlă se tângui trist și se mișcă, deschizându-mi înaintea noi orizonturi. Am privit vrăjită depărtările. Mi se părea că lumea e așa mare de acolo, dar am realizat îngrozită că stăteam cocoțată în vârful unui turn înalt și luminos. Pășind cu sfială pe treptele unei scărițe în spirală, ce părea să coboare până în adâncurile pământului, în câteva clipe am ajuns jos.

Totul era înfricoșător. Fiecare lucru era atât de mare pe lângă mine! Cățărându-mă pe lujerul gros ca un trunchi de copac al unui stânjel, m-am cuibărit în potirul său. Era o căsuță destul de primitoare, cu un culcuș cald și moale.

Am ațipit. Stelele pâlpâiau tainic, aninate în depărtări de neatins. Deodată, floarea se cutremură. Pământul se zgudui cu forță, iar eu mă țineam cu ultimele puteri de petala catifelată. M-am trezit căzută pe o piatră. Am înmărmurit. Înaintea mea stătea o arătare enormă, înaltă cât un munte, care mă țintui cu privirea sa de gheață. Îmi așteptam sfârșitul.

Ciudățenia întinse mâna cât un copac și mă luă în palma sa zbârcită.

- Și tu te-ai rătăcit, zânuțo?

Vocea sa impunătoare cutremură văzduhul. Un fior rece îmi străbătu întregul trup.

- Eu nu sunt o zână, sunt un copil obișnuit și vreau să mă întorc acasă! i-am răspuns cu teamă.

- Ce-ai spus? Vorbește mai tare!

- Du-mă acasă! am urlat eu cât am putut.

- Probabil ai pătruns din greșeală în lumea uriașilor, pui de om. Singura cale de a te întoarce este să treci din nou prin flacăra felinarului.

Mi-am imaginat îngrozită ce se va întâmpla dacă voi intra în flacăra. Am privit din nou spre borcan. Era într-adevăr un felinar. Piciorul său sculptat în piatră susținea cămăruța în care începuseră toate necazurile mele. Acolo pâlpâia o lumânare, ce împrăștia o lumină caldă și tămăduitoare, ce se cernea în perdele peste lumea uriașilor.

Am urcat în felinar și, trăgând aer în piept, m-am avântat cu mult curaj spre flacăra arzătoare. M-am trezit. Adormisem în fața șemineului. Lemnele pocneau liniștitor. Scânteii stacojii săreau asemenea stelelor căzătoare și în jocul lor se pierduse și lumea uriașilor...

Taftă Silvia Andreea, clasa a VI-a D

Un gând pentru mama

Deodată, privirea mi se umplu de ghiociei gingași, care și-au luat albul din puritatea îngerilor. Sunt ca niște fulgi de nea prinși de pământ. Au ieșit în calea mea ca o bucurie.

Îi culeg cu atenție și îi asez într-un buchetel delicat. Este darul meu de Mărțișor pentru mama. Degetele mele îi mângâie, și gândul de a-l pune în mâinile mamei mă impresionează, deoarece gingășia lor seamănă cu sufletul ei, ca două picături de apă.

Cu inima încărcată de fumulosea primăverii, de tot ce s-a trezit la viață, îmi trec prin minte momentele importante petrecute de mână cu EA.

M-am revăzut plângând pentru că mi-era dor de mama, pentru că nu voiam să rămân singură la cămin sau pentru că mi-era frică de prima serbare. M-am revăzut râzând fericită alături de părinți și de bunici la zilele mele de naștere din prima lună a primăverii. Am retrăit emoția primei zile de școală, siguranța și fermitatea cu care mama m-a luat de mână. Am simțit fiorul primei note și al primului concurs. Am revăzut prima zi din clasa a V-a. Toate țin de un început, de ceva nou. Toate erau momente ale copilăriei mele, pe care o simt cu aceeași intensitate în lunile de Primăvară.

Aceste amintiri nepretuite sunt darul meu de Mărțișor pentru mama...

Teodora Benescu, clasa a VI-a B

Tubită mamă,

Chipul tău blând, mereu luminos, îmi făurește calea spre adevăr și pace în întunericul tainic ce mă învăluie în negură.

Întotdeauna îmi conturezi un zâmbet inofensiv pe față ce îmi alină tristețea și mă face optimistă.

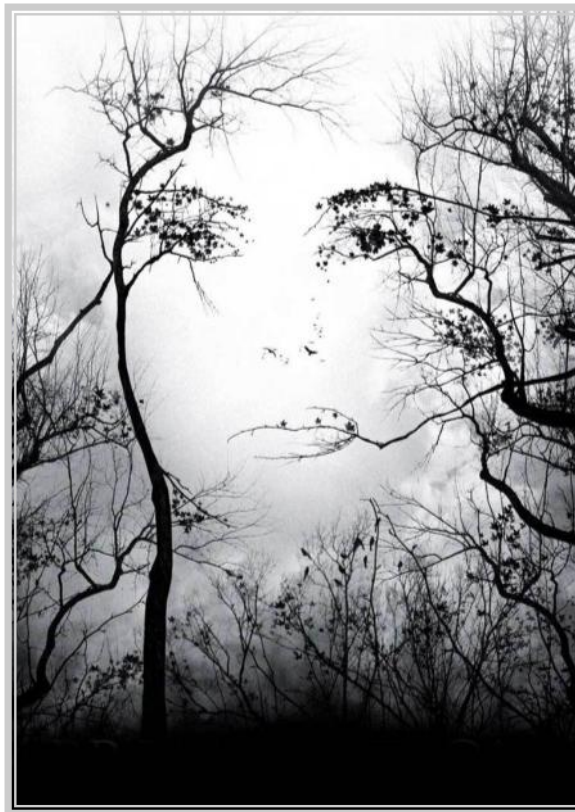
De fiecare dată, o muștrare de-a ta îmi înfiripă în suflet un regret și promisiunea că nu voi mai face la fel de greșit.

Ochii tăi câprui îmi creionează în minte imaginea unei livezi de cireș înflorite, care semnifică în inima mea lumina și feeria unei zile fericite și însorite.

Frumusețea divină a chipului tău se oglindește în palatul sufletului, în care oricine drag ție ar putea intra, păzit, bineînțeles, de gârziile adevărului.

Întotdeauna deschisă cu toată lumea, în caleașca ce duce spre inima ta intră mulți.

Aș vrea să știi că ești ca Soarele pentru mine, doarece mă luminezi, mi-ai dat viață și fără tine n-aș exista. Îți mulțumesc, mamă!
Cu tot dragul din lume, copilul tău, Iulia.

Iulia Pletea, clasa a VI-a D

Gânduri către mama

Ești sculptorul, care prin vorbe mi-a modelat gândirea, cu inima mi-a modelat trăirile, prin vise mi-a modelat dorințele.... Ești soarele, care, strălucind pe cerul sufletului meu, mereu mi-a luminat privirea, mi-a încălzit inima, mi-a înmugurit fericirea și mi-a înălțat dăruirea... Ești îngerul, care întotdeauna, mi-a călăuzit pașii, mi-a alungat temerile, gândurile negre, durerea sau deznădejdea ce tot au încercat să se furișeze câteodată în viața mea...

Giulia Tudor, clasa a VI-a D

Lumina bunicii

„...și au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți”, încheie bunica mângâindu-mi părul. De acolo, de sub cireșul abia înflorit, lucrurile păreau diferite. Chipul trist, brăzdat de riduri al bunicii devenea luminos ca soarele de vară. Glasul ei, de obicei moale, vibra, cuvintele pe care le rostea părând vrăjite și, mai presus de toate, timpul... nu mai era timp. Era murmur dulce de izvor, foșnet de frunze ruginite, parfum de levănțică, labirint al gândurilor și al viselor efemere, purtate pe aripa frântă a vântului ce își cânta amarul cu glas duios. Poveștile pe care mi le citea aveau întotdeauna finaluri fericite, previzibile, dar erau unice. Mereu mă impresiona modul în care reușea să transforme și cea mai banală poveste într-una captivantă. Și tocmai prin această pasiune cu care îmi citea, mi-a insuflat dorința nestăvilă de lectură. Am început, datorită ei, să citesc cu aviditate tot ce îmi cădea în mână. Și atunci, totul se oprea în loc. Nisipul din clepsidra de cleștar a Timpului nu mai voia să curgă. Și lumea era doar a mea.

Îmi amintesc că odată, mai mică fiind, am întreat-o pe bunica ce e cartea. M-a privit adânc în ochi, de parcă încerca să citească în ei răspunsul și apoi, întorcându-se pe călcâie, a plecat spre bucătărie. Am hotărât să nu o deranjez punându-i din nou aceeași întrebare, dar seara, când o priveam spălând rufe, mi-a zis:

- Cartea e o fereastră spre lumină.
- Spre lumină? De ce spre lumină?

A ridicat din umeri și a rămas tăcută. Gestul ei nu însemna că nu știe, ci că vrea să descopăr singură, însă nu reușeam. Era prima dată când spusele bunicii se transformaseră în taine de nepătruns. Supărată, am întreat-o pe mama dacă înțelege, dar a ridicat și ea din umeri. Tristețea mea se amplifică tot mai mult. Într-o zi, m-am ascuns sub pătură cu ursulețul de pluș în mână și am încercat să mă concentrez. "O fereastră spre lumină", îmi răsuna vag în minte glasul bunicii. Am auzit sunetul ursulețului căzând pe podea, dar nu m-am aplecat să îl ridic. Și brusc, un fior mi-a străbătut întreg trupul. Pe neașteptate, m-am văzut închisă într-o cameră întunecoasă, rece, în care domnea o liniște apăsătoare.

- Unde sunt? am întreat, dar fără să aștept vreun răspuns.
- În Viață... s-a auzit o voce străină, slabă, după care m-am cufundat din nou în tăcere.
- În Viață?

Liniște... Nimeni nu îmi mai răspundea. Lacrimile mi-au inundat ochii și eram pe punctul de a izbucni în plâns, când m-am împiedicat de ea și am căzut. Era o carte. O carte mare și groasă, pe care am deschis-o imediat. În mod bizar, am putut vedea ce scria pe prima pagină: "În Viață, lucrurile nu sunt mereu ușoare și misterele ajung să ocupe un loc important în existența noastră. Le putem dezlega pe toate, însă, prin simpla recunoaștere a faptului că nu totul trebuie să fie logic. Unele lucruri nu trebuie înțelese, ci trăite..."

Brusc, o luminiță palidă a apărut în depărtare. M-am apropiat cu pași mici spre ea și am ajuns atât de aproape, încât ochii mei erau aproape orbiți. Și deodată, m-am trezit. Înțelesesem. Înțelesesem cu adevărat. Câteodată, ajungem în situații grele și nu știm cum putem continua, dar răspunsurile vor fi mereu acolo, în cărți, fie că le căutăm sau nu, fie că le vedem sau nu. Cărțile reprezintă luminița himerei.

- La ce te gândești, draga mea? am auzit dintr-o dată glasul bunicii și am revenit cu picioarele pe pământ.

- La Viață... La faptul că nu totul trebuie înțeles, ci trăit, i-am răspuns zâmbind și am privit în zare.

Amurgul se lăsa ușor peste sat, învăluindu-mă în zeci de mătăsurii fine. Noaptea era la început de drum...

Alina Cristea, clasa a V-a B

Un singur moment... și totul se schimbă

Ce este viața? Este... un film neîncheiat și neaplaudat. Și, ca orice film, are personaje principale și personaje secundare. În "filmul" meu, nu pot spune că există cu adevărat personaje secundare, pentru că sunt mult prea importante pentru a le cataloga astfel. Unul dintre ele este doamna învățătoare. Definiția acestui cuvânt este una simplă: persoană care predă cunoștințe și face educația civică a copiilor în primele clase de școală. Dacă ar fi să definesc eu acest cuvânt, aș spune că învățătorul este acea persoană care, odată cunoscută, îți marchează întreaga existență. Persoana care se bucură pentru bucuriile și succesele tale, care se întristează atunci când "uiți" să îți faci temele și care te ceartă atunci când ieși note proaste. Îmi amintesc că în compunerile mele din clasa aIV-a spuneam că "învățătoarea este a doua mamă". Mă amuzam întotdeauna cu prietenii, spunând că, dacă fiecare profesoară este ca o mamă, înseamnă că familia noastră este una foarte numeroasă. Acum însă, când știu că nu mă voi mai întoarce niciodată la orele dumneaei și că la catedră va sta întotdeauna alt profesor, încep să îmi dau seama cât de importantă a fost, pentru mine, ziua în care am cunoscut-o pe doamna învățătoare.

Îmi amintesc că era o zi răcoroasă de toamnă, în care "fumul din țevile de eșapament și răsuflarea trecătorilor sclipeau ca niște pânze de păianjen în aerul rece". Frunzele ruginite și cele poleite discret cu aur formau pe pământ un lăvicer "pe deasupra căruia vântul alerga grăbit". Mergeam cu pași repezi, respirând sacadat. Stresul și emoțiile mă împiedicau să gândesc limpede. Nu mă puteam calma. În mintea mea se derulau tot felul de scenarii ale primei zi de școală. Urma să mă împiedic de prag, să mă învârt ca un titirez și să cad peste cineva sau, în orice caz, ceva care să mă facă să intru în pământ de rușine. Mereu mi se întâmpla ceva de genul ăsta, deci nu vedeam de ce ziua aceea ar fi putut deveni o excepție de la regulă. Timidă, am intrat pe poarta școlii, ignorând strigătele voioase ale copiilor vizibil mai dornici decât mine să intre în clase și să înceapă să răsfoiască manualele. Ah, manuale! Numai când mă gândeam la ele mă luau fiorii. Am asistat plictisită la o festivitate de începere a noului an școlar și am ascultat uimită cum directorul din acea vreme enumera câteva dintre rezultatele deosebite ale unor elevi. "Nicio șansă! Nu voi fi niciodata ca ei!", îmi spuneam în sinea mea. Până la urmă, am intrat în școală. Mă simțeam total ne semnificativă. Știam că nu sunt tocmai un copil mare, dar holul care în acea vreme mi se părea enorm și toți adulții care se perindau încolo și înapoi mă făceau să mă simt ca un pitic. În cele din urmă, am intrat în clasă, inspirând adânc. O femeie scundă, cu părul scurt, zâmbea cu blândețe de la catedră. Semăna, într-o oarecare măsură, cu fosta mea educatoare. Mama a salutat-o și dumneaei i-a răspuns. Mie îmi era prea rușine să spun ceva. Dar am sesizat, încă din prima clipă, căldura cu care noua mea învățătoare vorbea. Brusc, femeia s-a aplecat încet și m-a privit adânc în ochi. "Cine știe ce i-a spus mama?!", mi-am zis speriată.

- Bună, eu sunt Titina Cocu, învățătoarea ta. Vom petrece patru ani împreună, de acum încolo, îmi spuse ea cu glas cald.

Ochii aceia adânci și limpezi, zâmbetul binevoitor, atingerea blândă, m-au făcut să mă relaxez deodată și, după ce m-am prezentat, am pornit țopăind către o bancă. Prima zi a trecut ușor, mult mai ușor decât mi-am imaginat. A doua la fel... Doamna învățătoare s-a dovedit a fi o femeie extrem de înțelegătoare și bună, care m-a sprijinit necondiționat. Îmi amintesc că odată am început să plâng pentru că îmi era frică să nu greșesc la povestirea textului "Punguța cu doi bani". Doamna învățătoare m-a luat și atunci de mână și, privindu-mă, mi-a spus că va fi acolo și mă va ajuta. Și așa a făcut. Mereu...

Cu siguranța momentul în care am cunoscut-o mi-a marcat viața.

Desen: Ana-Maria Dumitrașcu, clasa a VII-a C

Cristea Alina, clasa a V-a B

Mama, chip de icoană

*Mama mea, icoană sfântă,
Eu pe tine te-ndrăgesc,
Căci tu m-ai adus pe lume
M-ai învățat să iubesc.*

*Ești o dulce, blânda boare,
Ce mă mângăie mereu
Când mă-mpiedic și mi-e greu
Și nu-mi găsesc drumul meu.*

*Mama mea, înger de pază,
Tu mă ocrotești mereu,
Mă-nveți mereu ce-i bine,
Să nu fac vreodată rău.*

*Mama mea, bună și blândă,
Eu îl rog pe Dumnezeu
Mereu să te ocrotească
Aproape să-mi fii mereu.*

Alexandru Mihai Hău, clasa a IV-a C

Desen: Șerban Diana Marinela, clasa a VII-a D

Crezul meu

Simbolul credinței sau Crezul este înfățișarea pe scurt a învățaturii pe care creștinul trebuie să o cunoască, să o primească cu credință și să o mărturisească. Mai este și o mărturisire de credință rezumată pe care s-ar conveni să o știe pe de rost tot creștinul care se numește ortodox.

Crezul mai este și cea mai concisă și larg acceptată formă de mărturisire a credinței. Crezul este rostit de credincioși împreună cu preotul, în fiecare Duminică, la Sfânta Slujbă a Liturghiei.

Nimic nu e mai trist decât să spui că ești creștin, dar tu să nu știi exact ce înseamnă să fii creștin. Cunoașterea crezului creștin este baza vieții spirituale. Nu poți avea o relație cu Dumnezeu dacă vii la Sfânta Biserică și nu faci crucea cum trebuie, îți bați joc de fiecare rugăciune spusă și dacă, mai ales, faci fapte rele, pentru care nu te pocăiești. Acesta este crezul!

*Teodora - Criatiana Moroșanu,
clasa a IV-a B*

Fiecare om crede într-unul sau mai mulți dumnezei. DE CE? Pentru că orice om știe că fără DUMNEZEUL lui, universul său nu are sens.

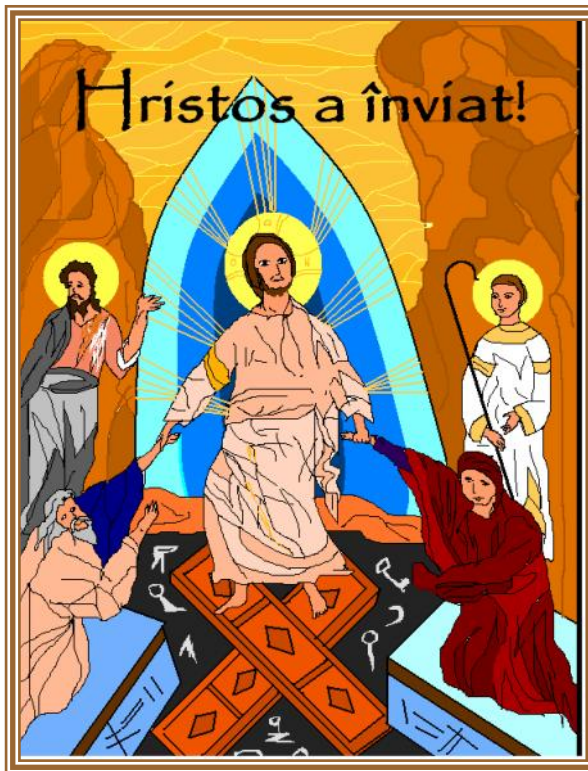
Credința mea poate că nu e cea adevărată, din punctul altora de vedere, dar pentru mine și pentru creștinii ortodocși este

corectă. Eu știu un lucru: credința mea îmi poate oferi iubire, iar iubirea îmi dă binecuvântare, iar binecuvântarea mi-l dă pe Dumnezeu. Vedeți cum am ajuns de la credința în Dumnezeu la Dumnezeu? Astea sunt "regulile" credinței ortodoxe, iar D U M N E Z E U L ortodocșilor este întreit în Persoane, pentru că acolo unde este iubire nu este singurătate, nu este o singură persoană.

În Simbolul de credință ortodox ni se prezintă cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, Tatăl fiind Creatorul, Fiul Mântuitorul lumii prin jertfa căruia lumea s-a împăcat cu Tatăl și

Sfântul Duh, Mângâietorul de viață dătătorul pe care Fiul l-a trimis spre mângâierea durerilor noastre.

*Teodor Babă,
clasa a IV-a B*

Desen: Alexandra Ilașcu, clasa a VI a B

ÎMPREUNĂ PE DRUMUL SPRE BETLEEM

(Sceneta realizată de elevi a obținut Premiul I la Concursul Național de Eseuri Religioase, organizat la Vâlcea)

Sărbătorile de Crăciun au sosit, iar orașul are miros de sărbătoare. Sfânta sărbătoare a Nașterii Domnului unește sufletele familiei într-o rugăciune. Câte un brăduț frumos împodobit aduce aminte fiecărui copil că în Seara Sfântă, când se aude Cântarea Precuratei Fecioare, Moș Crăciun urmează să sosească. Ochișori cu sclipiri de cristal se află la toate ferestrele. Fiecare copil speră că va zări săniuța cu cei 12 reni ai Moșului.

An de an, familia Mareș – părinții și cele 4 fete - așteaptă cu nerăbdare sărbătorile, ce sunt prilej de bucurie și de împărtășire a iubirii dintre ei. În acest an însă sentimentele tuturor sunt amestecate – pe de o parte nerăbdarea întâmpinării Domnului, pe de altă parte, dorul de tatăl lor care își face serviciul de preot pe front, undeva, departe. Și mai este și febra pregătirilor pentru festivalul de Crăciun! Cele patru surori au mari emoții. Au pregătit sceneta **Drumul spre Betleem** și, deși fiecare își cunoaște rolul foarte bine, sunt puțin îngrijorate că adversara lor, familia Micu, va reuși să câștige datorită decorurilor și costumelor mult mai bogate decât ale lor.

Ioana a fost prima care s-a trezit în dimineața cenușie de Crăciun. Pe șemineu nu atârna niciun ciorăpel pentru cadouri și pentru câteva momente se simți foarte dezamăgită. Apoi își aminti de promisiunea mamei ei și, strecurându-și mâna sub pernă, scoase o cărticică roșie. O cunoștea foarte bine, pentru că era acea poveste veche a unei vieți trăite cu mult folos.

O trezi pe Magda, urându-i “Crăciun fericit!” și îi spuse să se uite sub pernă, să vadă ce a primit. Descoperi o carte cu coperte verzi, cu aceleași poze înăuntru și cu câteva cuvinte scrise de mama ei, care făceau ca darul să fie foarte prețios pentru ea.

Atunci se treziră și Elisabeta și Maria, pentru a-și găsi și ele cărticelele – una gri, cealaltă albastră, și toate stăteau privind-le și vorbind despre ele.

Apoi fetele au început să citească. În cameră era foarte liniște, în timp ce paginile erau întoarse ușor, iar strălucirea soarelui se furișa înăuntru pentru a le atinge creștetele și fețele serioase ca o felicitare de Crăciun.

- Crăciun fericit, mămico! Mulți ani de acum înainte! Îți mulțumim pentru cărți! Am citit din ele și vrem să facem asta în fiecare zi! au strigat fetele în cor.

- Crăciun fericit, fetițele mele! Mă bucur că ați început deja și sper să continuați tot așa. Dar vreau să vă spun ceva, înainte să ne așezăm la masă. Nu departe de aici stă o femeie săracă, cu un copil nou-născut. Alți șase copii se îngheșuie într-un pat ca să nu înghețe, pentru că nu au foc. Nu au nimic de mâncare. Fetele mele, vreți să le dați micul vostru dejun ca dar de Crăciun?

Tuturor le era foame, pentru că așteptaseră aproape o oră venirea mamei lor și câteva momente niciuna nu spusese nimic; doar câteva momente, pentru că după aceea Ioana exclamă cu entuziasm:

- Mamă, mă bucur atât de mult că ai venit înainte să începem!

- Asta înseamnă să îți iubești aproapele mai mult decât pe tine însăși, și îmi place, zise Maria, în timp ce pregăteau cadourile, iar mama lor era sus și strângea haine pentru femeia săracă și copiii ei. Darurile nu erau cine știe ce, dar în cele câteva bocceluțe fusese adunată și multă dragoste.

Fetele au fost încântate de idee și s-au oferit să ajute. În curând erau gata și porniră. În camera sărăcăcioasă, goală și mizerabilă, cu ferestrele sparte, fără foc, cu așternuturile soioase, o mamă bolnavă, un copil neajutorat și alții palizi și înfomețați, stăteau îngheșuiți cu toții sub o singură cuvertură pentru a se încălzi.

- Ah, Dumnezeu meu! Au venit la noi îngerii cei buni! zise biata femeie, plângând de bucurie.

- Ciudați îngeri, cu paltoane și mănuși, zise Ioana făcându-i să râdă.

În câteva minute era ca și cum spiritele bune s-au pus pe treabă. Focul a fost făcut, camera a fost curățată și copiii, spălați și hrăniți.

Desen: Alexandra Ilașcu, clasa a VI-a B

Ajunse acasă, fetele au pregătit o surpriză pentru mama lor. Într-un coșulet frumos ornamentat puseseră fiecare cadourile pentru mamă și surori, iar imaginea fundițelor colorate era o adevărată încântare. După desfacerea pachetelor din hârtia lucitoare, urmară râsete, sărutări și explicații în acel mod simplu și iubitor care face ca aceste sărbători în familie să fie atât de plăcute.

Restul zilei a fost dedicat pregătirilor pentru festivitățile de seară. Nefiind îndeajuns de bogate încât să-și poată permite o montare grandioasă pentru spectacolul lor, fetele își puseră mintea la lucru și cum nevoia te învață,

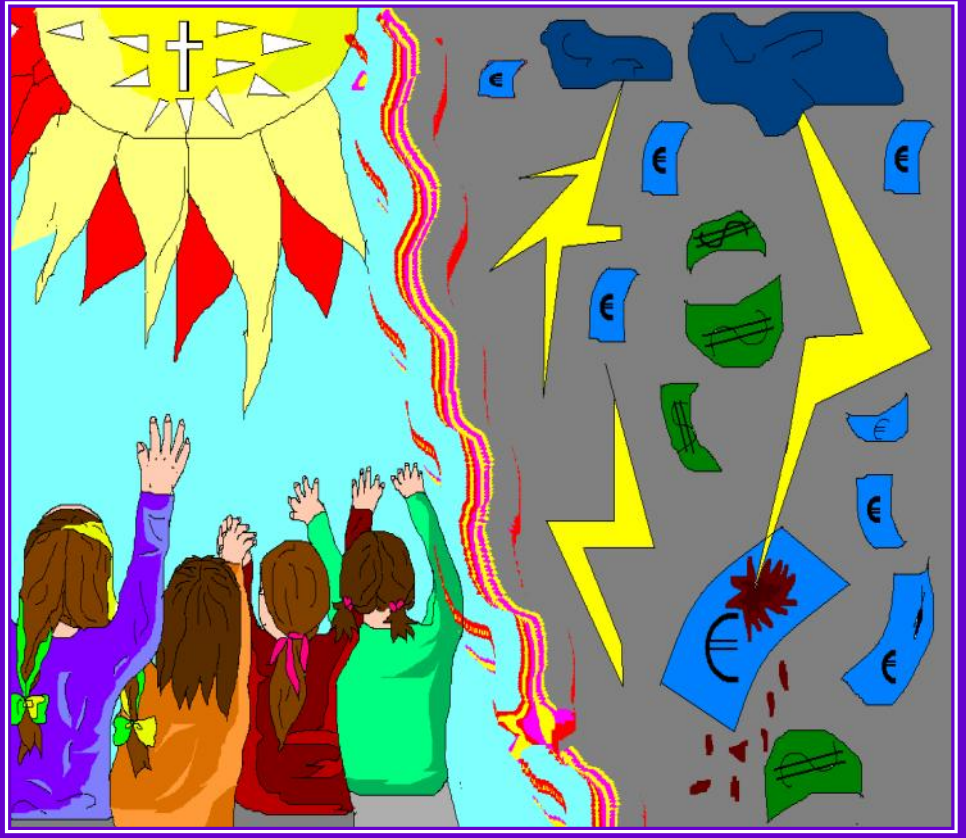
reușiră să confecționeze tot ce le trebuia: lămpi antice din vechi borcane pentru unt, robe din bumbac pe care străluceau bucățele de metal luate de la conserve, mici piese de recuzită din măsuțele de cafea, iar pentru pânza de fundal au luat cu împrumut draperiile de catifea verde din camera bunicii lor.

Numărul mic al fetelor făcea ca actrițele principale să joace mai multe roluri fiecare și merita toate laudele pentru munca lor de a învăța trei sau patru roluri și de a se schimba foarte repede dintr-un costum într-altul.

Ceea ce nu știau încă cele patru surori era că se temeau degeaba că vor pierde competiția.

Era adevărat că familia Micu se pregătise la fel de intens ca și ele. Cu un buget mai mare alocat pentru sceneta de Crăciun, vor avea costume realizate de designeri celebri, actori profesioniști, scenă proprie și decor suflat cu poleială. Însă nici până în ziua de Crăciun nu reușiseră să se pună de acord asupra scenariului și mai ales asupra rolurilor. Fiecare din bogatele surori Micu, răsfățate și egoiste, voia să dețină rolul principal, așa că sceneta lor suferea permanent modificări.

Momentul atât de așteptat a sosit. Sala bibliotecii de la subsolul bisericii era plină de lume. Bunici, părinți și copii se bucurau de întâlnirea cu ceilalți și își adresau unii altora urările cuvenite pentru sărbătorile de iarnă. În fiecare an, festivalul scenetelor de Crăciun aducea nu numai emoția participării copiilor la competiția de pe scenă, ci și

Desen: Ștefana Aicoboiaie, clasa a VI-a B

comuniunea și înțelegerea locuitorilor micuțului orașel. Doar se știe: spiritul sărbătorilor face oamenii mai buni, mai generoși, mai îngăduitori unii cu alții.

Anul acesta – al doilea an în care în țara lor era război, atmosfera festivă era pe alocuri umbrită de tristețe. Gândul la cei aflați departe, pe front, făcea ca luminițele din ferestre să pară mai puțin strălucitoare. Chiar și festivalul era lipsit de bogăția de altă dată. Nu toate grupurile de copii aveau haine și decoruri noi, dar fiecare spera că va câștiga premiul cel mare – un brad frumos împodobit cu globuri, beteală și un îngerăș în vârf, pictat în culori vii.

Spectacolul a început. Rând pe rând, trupele de mici actori se perindau pe scenă. Decorurile se schimbau rapid și în pauzele publice comentele prestațiilor artiștilor, numai membrii juriului rămâneau serioși, cu ochii pe notițele lor.

Ioana, Magda, Elisabeta și Maria au privit cu înfrigurare evoluția celorlalte grupuri. Uneori, li se părea că sceneta e mai frumoasă, că interpretarea e mai convingătoare, că decorurile sunt mai sugestive decât ale lor. Emoția creștea cu fiecare moment, dar când au urcat pe scenă nu s-au văzut decât unele pe celelalte și și-au spus fiecare rolurile cu atâta dăruire și talent, încât, la final, ca trezite dintr-un vis, au privit uimite la publicul care le aplauda în picioare minute în șir și la membrii juriului care zâmbeau și chiar păreau că le felicită din priviri.

In spiritul sărbătorilor religioase

Ioana, înger:

Intrând în palatul dumneavoastră
Vă vom prezenta
Întâmplări miraculoase
Din noaptea Nașterii Domnului Hristos

Magda, Irod:

Eu sunt Irod împărat
Și rău am de gând să fac!

Elisabeta, Stratiot:

Vorba ta îmi este poruncă,
Mărite împărat!

Maria, înger:

Ascultați povestea noastră
Când vă puneți toți la masă,
Ascultați povestea noastră
Ce aduce zâmbete în casă!
Poate și la anul vom veni
Dacă ne-ți chema.

Ioana, narator:

Știți că sfinții prooroci
Câte au proorocit
Toate li s-au împlinit
Ca să îl afle pe Hristos,
Pruncul sfânt și luminos
Au fost și s-au întors
Până în țara lui Hristos?

Desen: Ștefana Aicobaie, clasa a VI-a B

În culise, mama le-a îmbrățișat cu dragoste și împreună au urmărit trupa surorilor Micu, amuzându-se când acestea greșeau, se încurcau în replici sau chiar se împiedicau în rochiile bogate.

Când, la final, juriul a anunțat câștigătorii, toată lumea a fost de acord că cele patru fete ale familiei Mareș au avut cea mai frumoasă reprezentație. Cu ochii în lacrimi, fetițele au privit la premiul ce le aștepta și au mulțumit tuturor. Apoi, când liniștea s-a așternut, Ioana, cea mai mare dintre surori, s-a adresat celor din sală, cu vocea tremurândă:

- În seara aceasta, am celebrat împreună nașterea lui Iisus Hristos. Noi, copiii, ajutați de părinții și profesorii noștri, am prezentat fiecare, prin mijloacele și cu priceperea noastră, semnificația acestei importante sărbători. **Drumul spre Betleem** ne-am dori să fie drumul pe care să se întoarcă acasă părinții noștri de pe front. Steaua ce a călăuzit magii să lumineze în această noapte câmpurile de luptă iar caldă ei strălucire să încălzească sufletele celor dragi.

Toată lumea se ridică în picioare și un cântec minunat se înalță spre cerul înstelat:

Păstori aleargă
Ieslea o-nconjoară
Mari minuni se întâmplară...

Ștefana Aicobaie, Alexandra Ilașcu, clasa a VI-a B

Albina - sufletul vieții

Îndeletnicirile omului de a crește albine se pierd în negura vremii. Pe teritoriul țării noastre, strămoșii noștri, dacii, comercializau miere și ceară. Documentul cel mai vechi, referitor la albină, este desenat pe peretele unei grote spaniole și reprezintă doi oameni, care recoltează mierea, dintr-o colonie instalată într-o peșteră.

Albinele sunt vietăți foarte harnice și disciplinate, fiecare, având un rol bine stabilit în cadrul stupului. Singure curăță cuibul, îl încălzesc, îl ventilează, hrănesc puietul, recoltează, primesc și prelucrează nectarul, polenul, propolisul, apără stupul și construiesc fagurii. Este o minune a naturii faptul că o albină își poate construi un fagure de o formă

perfectă. Fiecare celulă este construită din ceară și așezată cu o precizie extraordinară. Albina muncește după un program stabilit în creierul său, încă de la naștere.

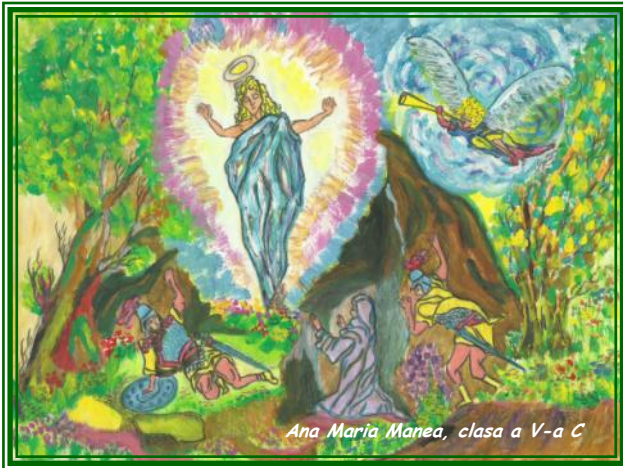
Legende spun că ARISTEU este primul care i-a învățat pe oameni arta de a organiza un stup, de a îngriji albinele și de a recolta mierea. Mierea era foarte importantă în alimentație, deoarece nu era masă la care mierea să nu figureze fie ca fagure, fie în stare lichidă. Cel mai mare doctor al antichității, Hipocrate, cunoscând calitățile mierii, o recomandă bolnavilor și vârstnicilor. La vechii egipteni **albina era simbol al învierii sufletului.**

Într-un muzeu din Franța, se află un colier egiptean, împodobit cu albine de aur. Dacă ar dispărea albinele, ar înceta să mai existe peste 100000 de specii de plante a căror polenizare are loc prin intervenția harnicelor albine.

Cosmin Bogdan, clasa a IV-a C

Easter in our souls...

Ana Maria Manea, clasa a V-a C

I'm sure everybody knows the importance of Easter in our country. But I also know that many of us just don't care about what Easter really means. The commercial part of the event has monopolized our minds. When hearing the word 'Easter', most of us think only about the sweet bunny, his coloured eggs and, why not, about some gifts.

A few days ago, while I was simply daydreaming, I asked myself if my companions knew how special is an Easter spent in the countryside. Since I was a little child, I've used to spend all my holidays with my grandparents, in an old Romanian region, full of traditions. There, every single day of this blessed period has a special significance.

During The Holy Week people are very busy, they clean their houses, on Thursday all their attention must be paid to preparing the traditional food, including "cozonac" and "pasca". The red eggs are also, omnipresent, as the Easter traditions are transmitted from one generation to another. On Friday, people don't eat or drink anything. It's the day of mourning before Jesus Christ's Resurrection.

On Saturday night, people go to church, to listen to the special sermon and to take The Holy Light into their homes. Then, hundreds of small lights glitter in the dark of the night, like in an old fairytale. Those candles are believed to bring luck and peace. Above all these, Easter is our communion with Jesus Christ, it's a personal feeling which changes our mind and soul.

Happy Easter !

Giulia Anghelută, clasa a IV-a B

Ioana Trâmbițași, clasa a VIII-a D

TEA

'The first cup of tea moistens my lips and throat. The second shatters my loneliness. The third causes the wrongs of life to face gently from my recollection. The fourth purifies my soul. The fifth lifts me to the realms of the unwinking gods.' (a Chinese mystic of the Tang Dynasty)

The most popular beverage in the English speaking world has always been the TEA, even if the Americans prefer it iced, while British like it very hot, making a kind of ritual of tea. The method of brewing is as rigorously hewed to as the language of the marriage ceremony - the warmed pot is always brought to the kettle, not vice versa - .

The owner of a coffee-house in the City of London started serving tea by the cup in the year 1657 and ever since the British have been 'in love' with it. The origins of the tea are lost in the remote history of oriental antiquity. One legend speaks about the first cup of tea at 2037 B.C. when several tea leaves fell of a tree into a pot of water which a Chinese emperor was boiling for drinking purposes.

In Britain tea drinking spread quickly. By less than fifty years after it was introduced, it was the drink of aristocracy, literary men and soldiers so it became somewhat of a cult. Now, there is a steady rise in British tea consumption which is currently estimated at 2000 cups per year for everyone. The British violently disagree with the American's tea-drinking habits. At issue, of course, is the tea bag and the drinking of iced tea. The British regard the American custom of suspending tea bags in water as near sacrilege. No real Englishman would think of using tea bags except for camping or picnicking.

Anyway, for millions of Americans summertime is iced-tea time. Ironically, this beverage was invented by an Englishman! He was trying unsuccessfully to sell hot tea at the St. Louis World's Fair in 1904 but, when he iced it people brought it.

The natural affinity for tea of the British is at the origin of many proverbs, sayings and set phrases. Here are some of them :

* Many estates are spent in getting, since women, for TEA, forsook spinning and knitting; and men, for PUNCH, forsook hewing and splitting.

Phrases:

- * it is not my cup of tea = it's not the sort of thing I like
- * a storm in a tea-cup = a lot of fuss about smth. trivial
- * tea-table conversation

Andrada Ene, clasa a VIII-a D

THE SPIDERWEB

I have a hobby-books. I thought to present you my favourite book, "THE SPIDERWEB" by Cella Serghi.

I really enjoy reading books. I think they can help us in so many different ways: to meet people, not to waste our spare time, to identify ourselves with the characters...and much more.

In "THE SPIDERWEB" I loved the main character from the first page. The book is about a girl...a poor girl who really lived a challenging life Her parents were always moving from place to place and she couldn't make any friends. She had a little sister and a brother, both living in the same situation.

She grew up and got married to an ordinary man, just to escape from home. But the marriage proved to be useless. Her financial and sentimental situation didn't change. So, she had to leave the country.

GO FOR IT!

Maria Pâslaru, clasa a VIII-a D

Spring-summer 2010 FASHION

After a long and cold winter, finally, spring came for us too! So here are some fashion tips for this season.

This spring the most popular colors are powdery pastels in flesh and blusher shades: ivory, beige, pink, lavender, turquoise and brights that come in plain, tone-on-tone or multicolored versions: violet, fuchsia, yellow and orange through to red.

The graffiti prints, influenced by architecture, contemporary art and design are very chic and fashionable but the floral prints, very feminine and sweet are very popular too.

Dresses are actually the one thing you must have in your wardrobe. The ones that are IN this season are the flower- power style, hippie, with flounces.

Must-have accessories are chic and fashionable hats and berets, wide belts, and extra-large purses.

Of course, we cannot forget the shoes. This spring, as always, the ballet pumps, and for special occasions the high-heels shoes are the most appropriate and trendy.

So, while the nature is transforming from winter to spring, then summer, transform your own look too, to be in this season's trend.

Liana Ursoiu, clasa a VIII-a D

Galați, orașul meu

Gândurile elevilor din clasa a II-a B

Iubesc foarte mult orașul în care locuiesc. Sunt foarte multe locuri frumoase de vizitat. Dar cel mai mult îmi place Grădina Botanică. Aici, ca într-un palat, se răsfață și ne zâmbesc multe, multe flori. Mi-ar plăcea ca întreg orașul nostru să se transforme într-o mare grădină curată, într-un palat al hărniciei.

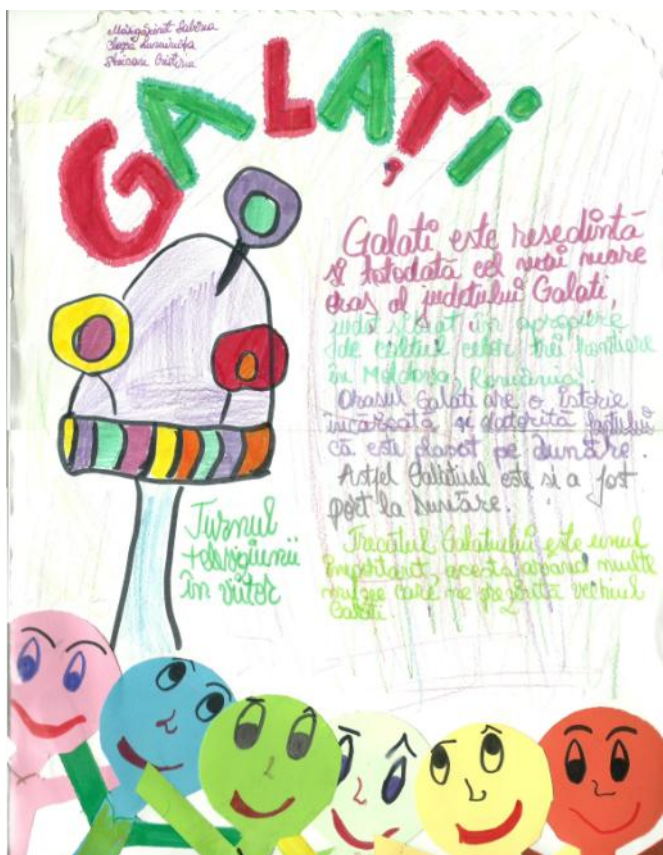
Teodora Mălăescu

Cel mai frumos oraș din țară pentru mine este Galați. În acest oraș m-am născut și am petrecut primii ani ai copilăriei. Sunt elevă în clasa a II-a la Școala Sfânta Ana. Aș dori ca străzile pe unde circulăm, noi, școlarii, să fie mai puțin circulată, să putem merge fără grijă.

Adelina Avasilcăi

Orașul meu este foarte frumos. Dar aș vrea să fie multe serbări, multe spectacole pe străzi, în parcuri și pe faleză. Mi-ar plăcea să mă plimb cu un vapor în care să fie numai copii. Pentru că îmi place muzica aș vrea să cânt și să dansez împreună cu alți copii într-o școală de dans.

Ionuț Duțu

Lucrare realizată de:

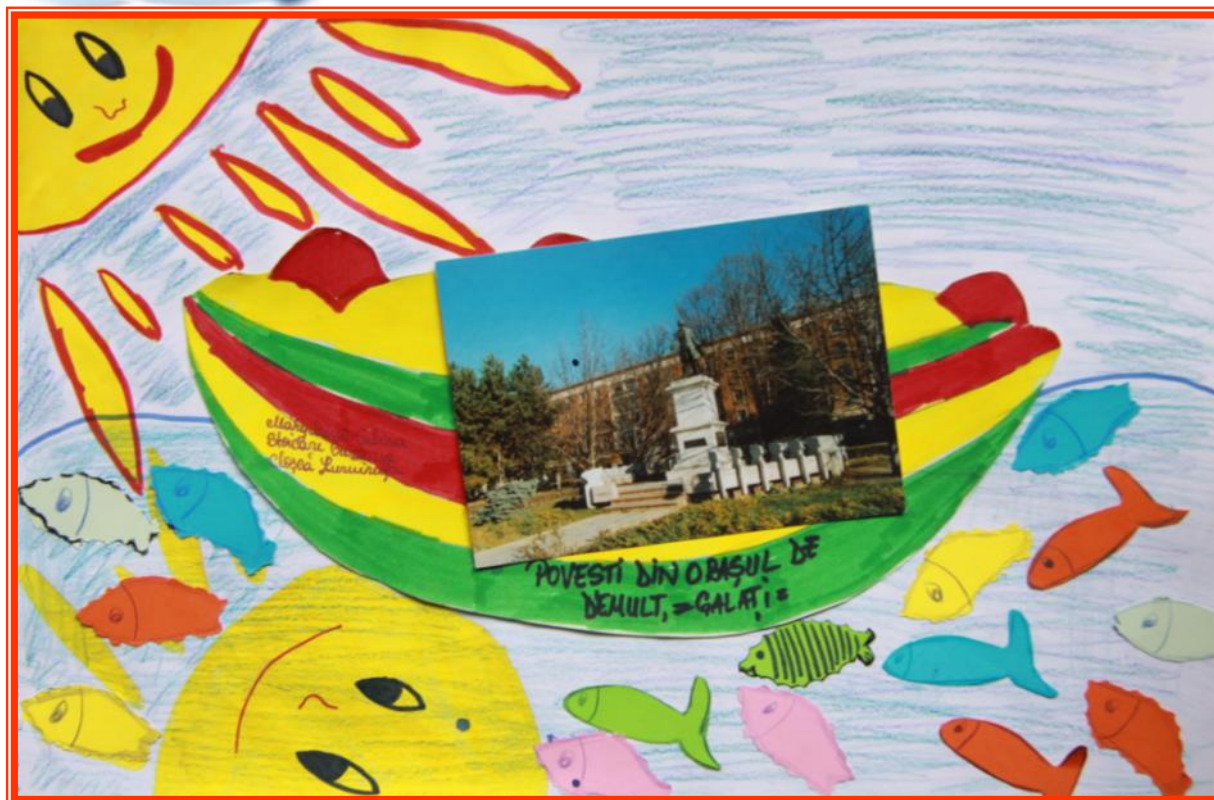
Sabina Mărgărit, Cristina Stoican, Cloșcă Luminița

Clasa a VI-a D

Eu locuiesc la Șendreni. Vin la școală singură, iar bulevardele Galațiului m-au fascinat. Am străbătut orașul în lung și în lat cu bunicul. Îmi plac multe locuri liniștite din oraș, dar cel mai mult îmi place la Mc'Donalds. Aici mănânc fără să fac mofturi, mă joc cu alți copii de vârsta mea. Ori de câte ori părinții mei au timp, venim aici și ne simțim tare bine.

Maria Ionescu

Galați, orașul meu natal

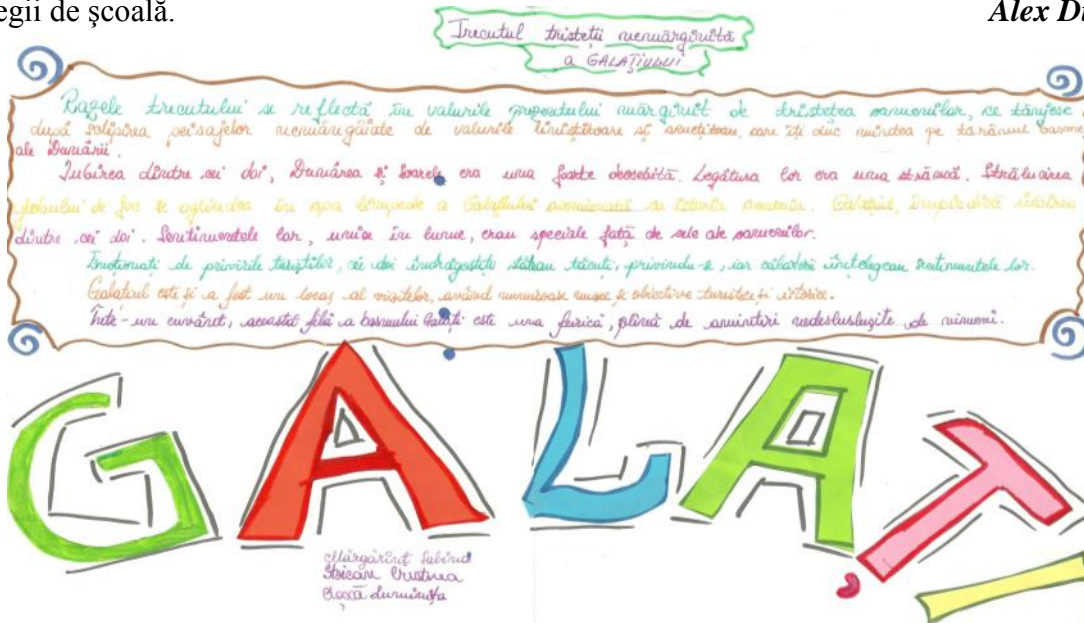
Lucrare realizată de: **Sabina Mărgărit, Cristina Stoican, Cloșcă Luminița**, clasa a VI-a D

Îmi place Dunărea și aș vrea ca și în cartierul nostru, tot Dunărea, să fie un ceas unde să răsună melodia „Valurile Dunării”. Mi-ar mai plăcea ca străzile pe unde mă plimb sau mă joc să fie curate, cu mici parcuri pline de flori. Promit că voi fi fetiță cuminte și n-am să le rup.

Claudia Aron

Îmi plac foarte mult animalele și pentru că locuiesc la bloc nu pot avea niciunul. Dar tare mult aș vrea să existe și la Galați un mare parc Zoo, unde să merg din când în când cu părinții sau cu colegii de școală.

Alex Dumitriu

Lucrare realizată de: **Sabina Mărgărit, Cristina Stoican, Cloșcă Luminița**, clasa a VI-a D

Galați, orașul meu natal

Lucrare realizată de: **Sabina Mărgărit, Cristina Stoican, Cloșcă Luminița**, clasa a VI-a D

Mă consider o fetiță norocoasă că m-am născut și locuiesc într-un oraș mare și frumos. În Galați la tot pasul întâlnești: clădiri moderne, muzee, săli de teatru, cluburi sportive, școli mari și frumoase. Niciodată nu aș vrea să plec din orașul meu natal, Galați. **Ana Ciurea**

Mă plimb adesea cu părinții sau bunicii pe faleza Dunării. Este locul unde îmi place cel mai mult, indiferent de anotimp. Valurile liniștite ale apei, locurile încărcate de verdeață, mă fac să mă simt tare bine! Vă invit și pe voi la o plimbare ! **Adrian Ștefan**

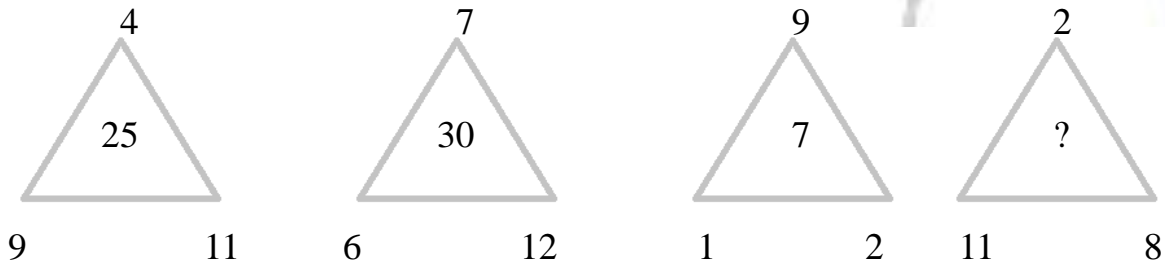
Cum aș vrea să fie orașul meu? Aș vrea să fie mai curat, luminos, cu multă verdeață, cu multe parcuri și locuri de joacă, să fie un oraș liniștit în care noi, copii, și de ce nu și adulții să ne simțim în siguranță. **Ruxanda Dimache**

Îmi place cel mai mult orașul în anotimpul de toamnă. În Grădina Publică ultimele frunze stau agățate de crengile copacilor ca niște cercei. Soarele cade într-un somn adânc. Iar culorile, nu mai spun ... galben, arămiu, verde. Nu găsești două frunze la fel! **Raluca Panait**

Am fost cu părinții prin multe locuri din țară. Am văzut multe orașe frumoase, dar cel mai mult îmi place la Galați. Poate și pentru că aici s-au născut și au locuit atât părinții cât și bunicii mei. Cel mai mult îmi place Orașul iarna. Omătul moale și pufos acoperă tot ce este urât, iar orașul pare mai curat. Hai, zăpadă, vino! **Elian Grigoriu**

Probleme de logică

$$\text{XII} + \text{XVII} = \text{XLV}$$

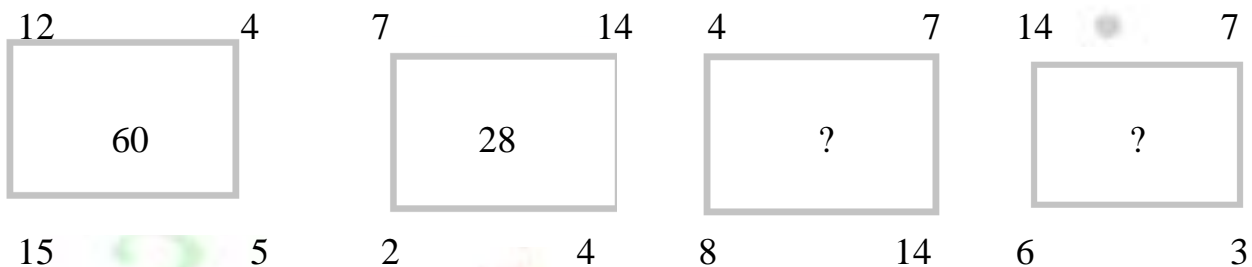
Puteți corecta această ecuație mutând șase bețe de chibrit?

Jocul cu ceasuri

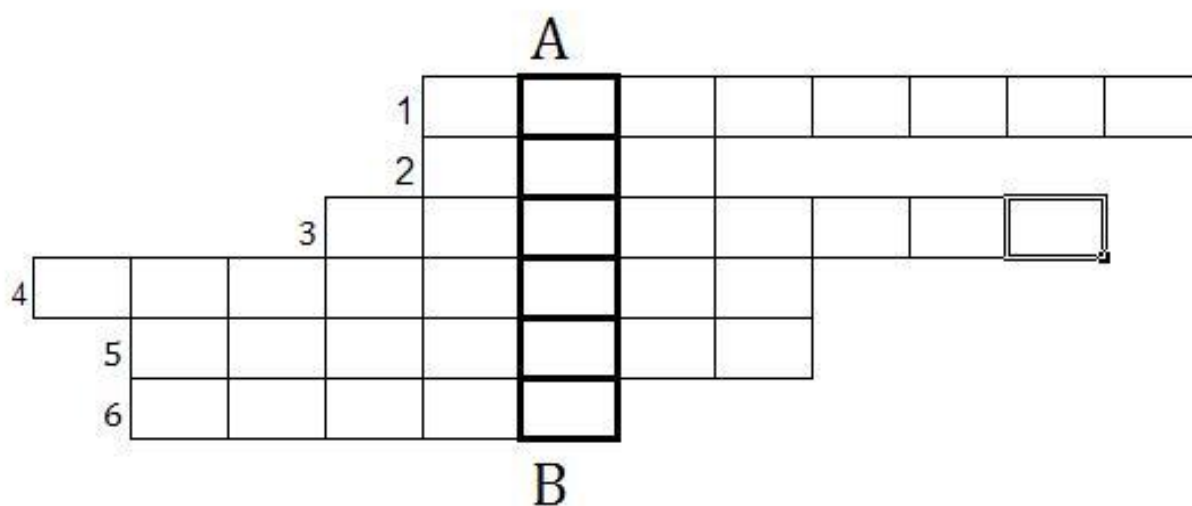
Primul ceas indică ora 12:20, al doilea 1:15, iar al treilea - 3:05.
Ce oră indică al patrulea ceas?

$$\begin{aligned}x + 2y &= 2z \\ 3z &= 2y + 3x \\ 4x + 4y &= ?z\end{aligned}$$

Alexandru Mihai Hău, clasa a IV-a C

Sărbătoarea spirituală

1. În această sfântă zi sărbătorim toți oamenii cu nume de flori.
2. Elementul simbolic ce nu poate lipsi de la o masă de Paște.
3. Ziua în care mereu sărbătorim și vom sărbători Învierea Domnului.
4. Casa Lui Dumnezeu, locul în care sufletul nostru se purifică.
5. Desertul mult așteptat la masa de Paște.
6. A câta zi de la răstignire a înviat Iisus Hristos?

În coloana A-B veți descoperi simbolul învierii, simbolul ce pătrunde în sufletele noastre încălzindu-le și luminându-le.

AAI GHICEȘTE!

Pe obraz și-n tufă deasă
Se aprinde, că-i sfoasă.
(Floarea de bujar)

Un flăcău bogat în spini
Cu flori albe în ciorchini!
(Salcâmul)

Înflorește-n luna mai
Parfumat turl bei în ceii!
(Teiul)

Violet și parfumat
De iarnă s-a săturat
(Toporașul)

Cin' se naște-n primăvară
Sub o dală plămumică?
(Ghiocelul)

Care floare are sheare
Și parfumul cel mai tare?
(Trandafirul)

Japonezul o-ndrăgește,
Românul cu drag o crește,
Fiindcă iernii îi zâmbește.
(Crizantema)

De pe la școală

Profesorul zice: Băiete, din păcate pentru tine nota pe care o ai începe cu P. Bănuiești ce notă e, nu?

Elevul: Pinci?

- Ionele, ce cadou i-ai luat bunicii?
- O minge de fotbal.
- O minge? Păi, bunica nu joacă fotbal!
- N-are a face! Ea cum mi-a cumpărat mie culegeri de matematică?

- Gigel, cine a fost tatăl lui Napoleon I?
- Napoleon zero.

Clasă de maghiari la ora de limba română:

- Gyury, spune, te rog, o propoziție!
- Duminică me duc la pedure.
- Gyury, dragă, nu-i bine.
- Atunce nu me duc.

Andrei Felea, clasa a V-a B

“Petale de lumină”

Revista Școlii Gimnaziale Nr. 29 “Sf. Ana” Galați

Colectioul de redacție:

Redactor șef: **Teodora Benescu**

Redactor șef adjunct: **Andra Resmeriță**

Secretari: **Ana Maria Băloi**

Ioana Mincu

Bogdan Serea

Coordonatori:

Cătălina Caragea

Dorica Roșu

Mariana Mihai

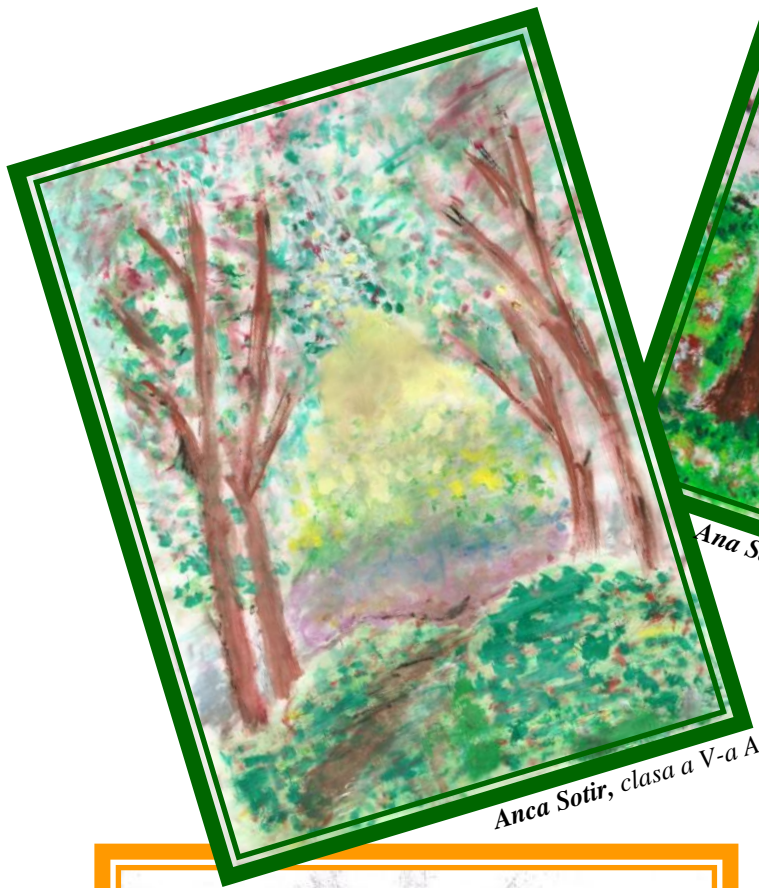
Olimpia Niță - Năstac

Tehnoredactare:

Adriana Olimpia Stanciu

ISSN 2069 – 7503

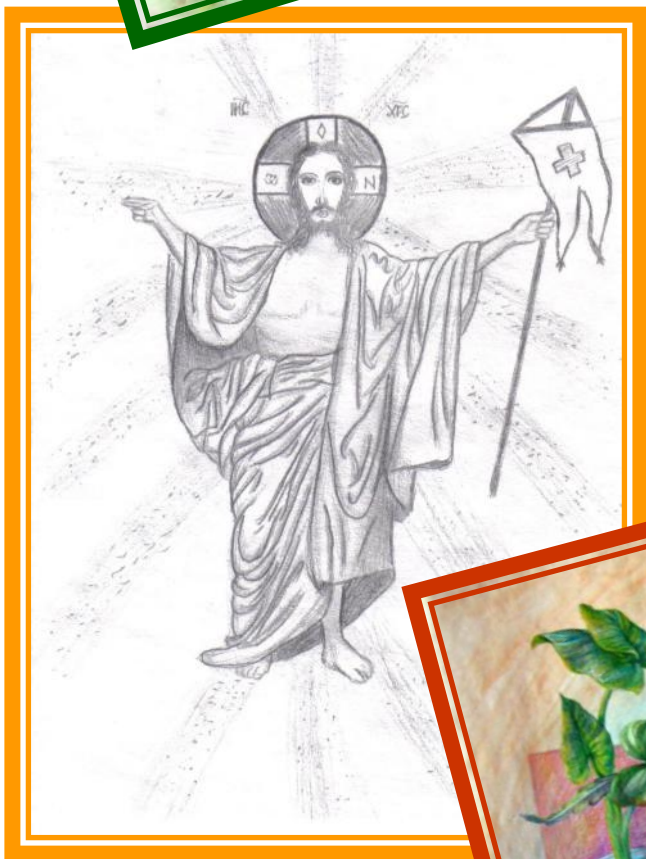
ISSN-L 2069 – 7503

Anca Soțir, clasa a V-a A

Ana Sandu, clasa a V-a A

Ana Maria Dumitrașcu, clasa a VII-a C

Giulia Angheluță, clasa a IV-a B

Oana Staicu, clasa a VI-a E